

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

DANNY CAMINAL

►► El racó del barri Gòtic que porta per nom plaça de Papau, la setmana passada.

L'única plaça que no és oficial

La plaça de Papau no existeix. En realitat, no existeix oficialment, però és un racó de Barcelona. No apareix al mapa de l'ajuntament, tampoc al nomenclàtor de la ciutat. A la pàgina web de Transports Metropolitans de Barcelona, un cronòmetre fantàstic per als usuaris del transport públic, no hi ha cap recorregut que comenci o s'acabi aquí. En el món virtual, hi ha una referència a un taller de manualitats i contes que la biblioteca Andreu Nin va organitzar en aquesta plaça –l'adreça exacta és plaça de Papau/passatge de la Pau– un 10 de novembre d'algun any.

A Flickr apareix en algunes fotos. Hi ha algunes referències en anglès que han escrit alguns visitants, gairebé sempre explicant com és de curiós i amagat aquest espai. A l'omnipresent Googlemaps, aquest racó barceloní ha aconseguit escapar-se de la càmera que tot ho grava i converteix l'espai públic en raval d'anunciants.

Trobo aquesta plaça quan es fa públic que l'illa *Sandy* només exis-

teix a Google Earth. És el nom el que desperta la curiositat. Papau: sense anys, sense batalles, sense miracles ni militars ni fills il·lustres de cap casta. Només Papau en una placa. I, a la plaça sense números, un parquing de bicis, un edifici que en algun moment va ser un comerç i uns grans finestrals d'un estudi d'arquitectura.

Pregunto a una senyora que travessa l'espai i es dirigeix al carrer de Sils. Suposo que viu a prop perquè

A la plaça no hi ha ni fills il·lustres ni batalles ni miracles. Existeix per consens popular

porta un carro de la compra. La dona ni ho sabia que es digués així. No em sorprèn: succeeix a gairebé qualsevol carrer del centre, ja que l'entramat de carrers, carrerons i places fan dels recorreguts urbans enfiladisses de record fràgil.

Una noia que treballa a prop em

diu que això de Papau és fruit d'una consulta popular. Llavors, la plaça de Papau, existeixi o no existeixi, pren un sentit al·legòric. En aquests temps de reivindicacions ciutadana, de ganes d'exercir la ciutadania i també de recuperar el sentit de l'humor, la plaça de Papau, que no té ni arbres ni monuments ni res d'especial i que ni tan sols existeix oficialment, és un exemple del que és possible. M'agradaria saber més coses sobre la consulta, però pregunto per tot arreu i ningú en vol dir gaire cosa.

Decideixo escriure aquest A Peu de Carrer perquè dissabte, a la Boqueria, una carnissera i dos clients deien que en aquest país és qüestió de «posar-se d'acord i seguir endavant». «Les ganes existeixen. La gent vol moure's, se'n vol sortir, vol més participació», assegurava un dels clients. La carnissera, que no anava disfressada, feia esperar la clientela. Ella, com un terç del mercat, dissabte havia renunciat a la disfressa com a forma de protesta «per tantes coses». «La crisi, els sobres, la corrupció, els bancs, els robatoris», enumerava la dona.

Jo recordava la plaça que no existeix oficialment i que, en canvi, és real perquè un grup de gent es va posar d'acord perquè existís. I on, a més a més, s'hi organitzen tallers de contes. ≡

 cgaya@elperiodico.com